

Arrest

nr. 252 342 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 10 augustus 2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het Commissariaat-generaal nam eerder in het kader van verzoekende partijen hun huidig verzoek om internationale bescherming soortgelijke beslissingen op 16 december 2019. Bij 's Raads arrest nr. 234 963 van 8 april 2020 werden die beslissingen vernietigd en werd hun zaak teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal, die vervolgens de voorliggende, bestreden beslissingen nam.

1.2. Waar verzoekende partijen menen de gedachtegang van de verwerende partij te kunnen lezen waar zij in hun verzoekschrift opmerken dat "Verweerster hoopt dat nu de zaak toegewezen wordt aan een ander voorzitter", gedachten die evenwel nergens uit de bestreden beslissingen blijken, en zij vervolgens vragen " (...) om de zaak opnieuw aan dezelfde rechter (zeer gedreven voorzitter) toe te wijzen", dient erop gewezen dat het slechts de Raad toekomt om hierover te beslissen. Het komt te dezen de Raad als enige toe en niet de verzoekers om over dergelijke zaken die tot zijn interne werking behoren, zoals het toewijzen van een zaak aan een bepaalde voorzitter, beslissingen te nemen.

2. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

3.1. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland. Zij betwisten dit niet.

Daar genoegzaam vaststaat dat aan verzoekende partijen internationale bescherming werd verleend in een andere EU- lidstaat, in dit geval dus Griekenland, komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat "de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie." Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde. De Raad stipt aan dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partijen laten na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengen geen elementen aan waaruit blijkt dat zij er actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus zouden beschikken, noch tonen zij aan dat zij niet naar Griekenland zouden kunnen terugkeren en dat zij er, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, hun (verblijfs)documenten niet zouden kunnen verlengen/vernieuwen.

3.2. In de bestreden beslissingen wordt door het Commissariaat-generaal vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partijen het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigen van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerleggen. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op hun specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt hun verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij brengen geen valabele argumenten aan die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Zij beperken zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, waarmee zij echter de in de bestreden beslissingen gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

3.4. De Raad wijst erop dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partijen hun status en waarvan zij gebruik kunnen maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partijen er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partijen in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak van 19 maart 2019 (Grote

kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partijen toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU lidstaat verleend werd, in hun geval Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 90 e.v.). Zij blijven desbetreffend evenwel in gebreke.

3.5. “Verzoeker menen”, zo wordt in het verzoekschrift opgeworpen, “dat verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekers”.

In weerwil van wat verzoekende partijen op algemene wijze voorhouden, heeft de commissaris-generaal wel degelijk rekening gehouden met hun persoonlijke levensomstandigheden in Griekenland, zo blijkt uit de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissingen duiden dienaangaande op goede grond het volgende aan:

“In dit verband zij eraan herinnerd dat u geen overtuigende stappen en initiatieven hebt genomen om na het bekomen van uw status uw rechten uit te oefenen en in uw basisbehoeften te voorzien. Er dient immers vastgesteld dat u en uw echtgenoot op de hoogte waren dat jullie jullie woning zouden moeten verlaten en dat de financiële steun zou ophouden van zodra jullie een identiteitskaart en paspoort zouden krijgen, maar dat jullie toen geen andere woonst hebben gezocht omdat jullie toen reeds hadden beslist om Griekenland te verlaten. U stelt dat uw echtgenoot na drie jaar nog geen werk had gevonden en dat het leven duur was en dat jullie daarom niet wouden blijven. U gevraagd of u en uw echtgenoot de Griekse taal hebben proberen te leren, antwoordt u van niet en herhaalt u dat jullie toen niet van plan waren om in Griekenland te blijven (CGVS, p. 6). Uw echtgenoot stelt echter wel dat hij twee maanden Grieks heeft gevolgd maar niet verder wou studeren omdat hij al van in het begin naar België wou komen en niet in Griekenland wou blijven omdat er geen werk was. Hem gevraagd of hij geen beroepsopleiding kon volgen, herhaalt hij dat jullie niet in Griekenland wouden leven en dat jullie al van in het begin naar België wouden komen omdat de gezondheidszorg en het onderwijs hier beter zijn (CGVS D.(...), pp. 4-5). Uit jullie verklaringen kan bijgevolg afgeleid worden dat jullie reeds van bij jullie aankomst in Griekenland de bewuste keuze hadden gemaakt om er niet te blijven en dus sowieso niet van plan waren om jullie leven daar op te bouwen.”

Verzoekende partijen doen hier geen afbreuk aan. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat “De kinderen moeten niet gestraft worden omdat hun vader nagelaten heeft om de taal te leren”, bevestigen verzoekende partijen voormelde vaststellingen aangaande de minimale, gebrekkige inspanningen om de Griekse taal aan te leren.

In zoverre in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “Het doet er niet toe dat ze niet van plan waren om in het land te verblijven”, kunnen zij allermindst worden gevolgd, nu dit er immers wel degelijk en zeer zeker toe doet. Het komt namelijk aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen niet, laat staan genoegzaam blijken uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partijen. Zij geven geenszins blijk van een intentie en een doorgedreven poging om in Griekenland hun toekomst uit en een duurzaam leven op te bouwen.

3.6. Landeninformatie, zoals die waar verzoekende partijen naar verwijzen, omtrent de (penibele) situatie van personen die internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen in Griekenland, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijven hier echter in gebreke. Een algemene verwijzing naar de soms moeilijke levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, waar de situatie geenszins rooskleurig is, alsook naar onder meer het racisme, geweld en discriminatie jegens vluchtelingen en migranten aldaar, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende

partijen in Griekenland, waar hen internationale bescherming werd verleend, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen.

Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot of gebruik zouden kunnen maken van de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren/zijn om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit hun verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partijen in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partijen maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geuid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Griekenland werd verleend, kunnen stellen.

De Raad stipt voorts de motivering in de bestreden beslissingen aan waarbij op goede grond het volgende wordt gesteld: “De vaststelling dat er in hoofde van uw gezin sprake zou zijn van een verhoogde kwetsbaarheid omwille van het loutere gegeven dat uw gezin drie minderjarige kinderen telt, doet aan voorgaande géén afbreuk, aangezien u zoals gezegd géén concrete aanknopingspunten hebt aangereikt om a priori aan te nemen dat deze omstandigheid het u dermate moeilijk zou maken om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat uw gezin zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95) (naar analogie, zie ook: RvV 15 januari 2020, nr. 231 248; RvV 7 februari 2020, nr. 232 359).”

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekende partijen geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voeren de verzoekende partijen aan dat de bestreden beslissingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werden vernietigd en dat de nieuwe beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eigenlijk niets anders doen dan de vorige beslissingen overnemen. De verzoekende partijen menen dat het arrest van de Raad moet gevolgd worden en zij stellen dat zij blootgesteld zullen worden aan een schending van artikel 3 van het EVRM wanneer zij moeten terugkeren naar Griekenland.

De Raad wijst er vooreerst op dat het ter terechtzitting geformuleerde standpunt van de verzoekende partijen dat de nieuwe beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eigenlijk niets anders doen dan de vorige beslissingen overnemen, zeer kort door de bocht te noemen is. Het is niet omdat de verzoeken in de bestreden beslissingen wederom niet-ontvankelijk werden verklaard dat de vorige beslissingen werden overgenomen. Hoe dan ook reiken de verzoekende partijen hiermee, noch waar zij louter plegen dat het arrest van de Raad moet worden gevolgd, concrete elementen aan die een ander licht werpen op de gronden van voormelde beschikking. Zij gaan hierop niet *in concreto* in, minstens slagen zij er niet in hieraan afbreuk te doen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar zij op algemene wijze aangeven dat zij blootgesteld zullen worden aan een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad herneemt hieromtrent volgende grond van voormelde beschikking waaraan zij door hun algemeen betoog evenmin afbreuk doen:

“Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot of gebruik zouden kunnen maken van de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren/zijn om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit hun verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partijen in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partijen maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Griekenland werd verleend, kunnen stellen.

De Raad stipt voorts de motivering in de bestreden beslissingen aan waarbij op goede grond het volgende wordt gesteld: “De vaststelling dat er in hoofde van uw gezin sprake zou zijn van een verhoogde kwetsbaarheid omwille van het loutere gegeven dat uw gezin drie minderjarige kinderen telt, doet aan voorgaande géén afbreuk, aangezien u zoals gezegd géén concrete aanknopingspunten hebt aangereikt om a priori aan te nemen dat deze omstandigheid het u dermate moeilijk zou maken om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat uw gezin zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95) (naar analogie, zie ook: RvV 15 januari 2020, nr. 231 248; RvV 7 februari 2020, nr. 232 359).”

De Raad besluit dat de verzoekende partijen geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die de in voormelde beschikking opgenomen grond in een ander daglicht kunnen plaatsen. Ze beperken zich immers tot voormelde algemene opmerkingen en kritiek, zonder dat zij evenwel concreet ingaan op, laat staan valabele argumenten bijbrengen die van aard zijn afbreuk te doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS